

Fit for Job: Orientation to Career and University Studies at Secondary Schools

Review of the career week in Cento

Author: **Daniels Adrians Vasiļjevs,**

Rīgas Valsts 3. ģimnāzija, class 10.c

1.1.

Kad es pievienojos šajai programmai es vēlējos uzzināt kā cilvēki attīsta savas biznesa idejas citās Eiropas Savienības valstīs, jo savā skolā es apgūstu uzņēmējdarbību un ekonomiku. Es izvēlējos mācīties ekonomiku, jo nākotnē es plānoju strādāt finanšu sektorā vai pat vadīt pats savu uzņēmumu. Apgūstot ekonomiku, es iemācījos, ka visnoderīgākā lieta biznesā ir pieredze, un vislabākais veids kā iegūt pieredzi ir uzzinot kā cilvēki strādā un attīsta gan savus uzņēmumus, gan infrastruktūru kopumā. Es skaidri nevaru zināt, vai es kļūšu par biznesmeni, kad pieaugšu, taču es zinu ka jebkurā gadījumā pieredze, ko es ieguvu šī projekta laikā man noteikti noderēs.

Es uzskatu, ka manas viziteiktākās prasmes ir komunikācijas prasmes, loģiskā domāšana un es esmu cilvēks, kuram patīk domāt citādāk jeb kā citi teiktu: "Domāt ārpus rāmjiem." Mani hobiji ir politika, fiziskie treniņi u vēsture, varētu teikt ka vēsture ir mans mīļākais priekšmets un man ir stipra interese par to. Es arī esmu strādājis, lai iegūtu darba pieredzi, vienu dienu es esmu strādājis bankā. Tā bija iespēja, ko piedāvāja skola ēnu dienas ietvaros, un, manuprāt, tā bija ļoti noderīga programma, jo jauniem cilvēkiem mūsdienās ir nepieciešama kaut kāda darba pieredze, lai tie spētu nākotnē iegūt darbu. No tās vienas dienas, kurā es strādāju bankā, es iemācījos, kā banka strādā un funkcionē, un kādus pakalpojumus bankas patiesībā piedāvā, un, kā es uzzināju, viņi piedāvā plašu klāstu pakalpojumu sākot no naudas uzglabāšanas līdz apdrošināšanai. Es arī uzzināju kā darbinieki strādā un kādi ir to pienākumi. No šīs vienas darba dienas bankā es uzzināju ļoti daudz un tas pierāda ka izglītības programmas kā šī ir ļoti noderīgas.

Es uzskatu, ka ar manām prasmēm un pieredzi es varētu izvēlēties dažādus karjeras, un svarīgi ir vairāk mācīties un turpināt gūt pieredzi darba tirgū.

2.1.

1. Diena

Pirmajā dienā mums nācās lidot uz Frankfurti un tad uz Boloņu. Tajā dienā Latvijā vēl bija ļoti auksts un mums nācās būt Rīgas lidostā ļoti agri no rīta, bet līdz ko mēs tur nonācām pārējais bija vienkārši. Lidojums no Rīgas līdz Frankfurtei bija garš un līdzko mēs nonācām Frankfurtes internacionālajā lidostā mums nebija daudz laika apskatīt lidostu, jo mums bija tikai stunda līdz nākamajam reisam. Lidojums no Frankfurtes līdz Boloņai bij ātrs un ļoti aizraujošs jo mēs lidojām pāri Alpiem un tas bija lielisks skats. Kad mēs nosēdāmies Boloņā es varēju sajust ka esmu Itālijā jo tur bija daudz siltāks nekā Latvijā. Netālu no Boloņas lidostas mūs gaidīja taksometrs, kas aizveda mūs uz Cento. Kaēr mēs braucām uz Cento, es varēju aplūkot itāļu laukus un ciematus. Es biju pārsteigts jo visas mājas bija ļoti skaistas, būvētas pēc ļoti laba arhitektūras stila, un visi lauki bija apstrādāti, uz tiem audzēja kviešus, ābolkokus vai citus kultūraugus. Kad mēs nonācām Cento mēs pirmo reizi iepazīm savas viesģimenes. Mana „viesu māsa” bija Elena Rimondi kura dzīvoja kopā ar savu tēvu Gaitano Rimondi un pārējo ģimeni. Kad es nonācu līdz mājai, kur man vajadzēs palikt nedēļu, es biju patīkami pārsteigts, jo māja bija veidota pēc īpatnēja arhitektūras stila un atradās ārpus

Cento, taču arī ne pārāk tālu no pilsētas. Tajā pašā dienā es ieturēju kopīgas vakariņas ar savu viesģimeni, un uzzināju ka ģimenes tēvs pēc profesijas ir lauksaimnieks, un ģimenē ir četri bērni, trīs meitas un viens dēls. Viena no meitām jau studē universitātē, bet pārējie bērni iet uz skolu. Man šķiet ka tā bija ļoti tipiska itāļu ģimene. Pēc vakariņām es aizgāju apskatīt Cento, un iepazinu nelielu daļu no pilsētas, un es arī sāku iepazīt itāļu kultūru.

2. Diena

Otrajā dienā man nācās apmeklēt skolu, kurā Elena mācījās. Man nācās tur ierasties jau uz pirmo mācību stundu, kas bija angļu valoda, tajā pašā laikā kā pārējiem studentiem. Stundā itāļu skolotāja iepazīstināja mani un pārējos latviešu skolniekus ar itāļu skolniekiem. Sākumā itāļu skolnieki mums nolasīja prezentāciju par Itāliju un viņu skolu, bet pēc tam es viņiem noprezentēju prezentāciju par Latviju. Es jau iepriekš zināju ka man būs jāprezentē Latvija, tāpēc es savu prezentāciju sagatavoju jau pirms brauciena. Pēc mācību stundas mums izrādīja skolu. Šī skola nebija pārāk liela, bet tas ir noteikti tāpēc, ka skola ir sadalīta trīs ēkās un mēs atradāmies vienā no tajām. Jāpiemin ka šī skola bija ļoti veca, un varēja manīt ka tajai ir daudz īpatnējas tradīcijas.

Tad visi apmaiņas studenti satikās ar saviem skolotājiem, un mēs devāmies uz pilsētas domi, kur mums nolasīja runu pilsētas mēra sekretārs, un vēlāk mums nolasīja runu mākslas profesors Fausto Gozzi, kurš mums pastāstīja par vietējo vēsturi, mākslu un arhitektūras īpatnībām, tā kā es pats ļoti interesējos par vēsturi, man runa likās ļoti interesanta. Pēc runas mēs visi nofotografējāmies, un mākslas profesors mūs tālāk veda ekskursijā pa Cento. Mēs apskatījāmies pilsētas laukumā un cietoksni. Ekskursijā mēs arī daudz uzzinājām par Cento vēsturi, bet mēs nevarējām iekļūt vairākās vēsturiskās celtnēs, jo pirms dažiem gadiem pilsētu pārsteidza zemestrīce, un pašlaik daudzas no pilsētas ēkām rekonstruē. Neskatoties uz to es uzskatu ka pilsētas arhitektūra bija ļoti skaista, un mēs apskatījām vairākas vēsturiskas ēkas, kā piemēram, pilsētas cietoksni.

Pēc ekskursijas mums bija laiks nelielai pusdienu pauzei, un pēc tam mēs satikāmies ar pārējo grupu, lai dotos uz uzņēmumu Baltur. Mēs gājām caru visu Cento pilsētu līdz nonācām pie uzņēmuma Baltur, kur mūs sagaidīja uzņēmuma pārstāvji. Viņi mums nolasīja prezentāciju par to, kas ir Baltur, ko uzņēmums dara, un kāda ir uzņēmuma vēsture. Baltur ir uzņēmums, kas ražo sildītājus un citus enerģijas pārveidotājus, pārsvarā ierīces kas pārveido dabasgāzi par uguni. Es biju pārsteigts, uzzinot, ka Baltur ir uzņēmums ar vairākām filiālēm visā pasaulē, ieskaitot Ķīnu un Latīņameriku. Uzņēmums eksportē savu produkciju pa visu Pasauli neskatoties uz to, ka tajā strādā nedaudz vairāk kā 100 darbinieku un tas atrodas nelielā itāļu pilsētā. Es gribēju uzzināt, kā viņi to sasniegta. Uzņēmums ir dibināts 1950. gadā tāpat tam ir daudz pieredzes šajā jomā. Viens no uzņēmuma darbiniekiem, kurš mums vadīja ekskursiju pa uzņēmumu, teica, ka viena no uzņēmuma galvenajām veiksmes atslēgām ir ražošana. Uzņēmums ražo savu produkciju, izmantojot automašīnu ražotāja Toyota domāšanas veidu, kas saka: „Neizniekojiet laiku, naudu un darbu.” Tas nozīmē, ka Baltur izmanto ražošanas līniju, lai efektīvi ražotu, un uzņēmums ir iekārtots pārdomāti, tā lai ražošanu padarītu pēc iespējas vienkāršāku. Es domāju, ka Baltur stratēģija ir ļoti efektīva, jo ražošana ir katra uzņēmuma pamats, un ja ražošana ir padarīta maksimāli efektīva, tad uzņēmums gūs panākumus. Pēc ekskursijas mēs pateicāmies Baltur pārstāvjiem par veltīto

4. Diena

Ceturtajā dienā mums bija jātiekas tajā pašā vietā, kur iepriekšējā dienā, lai tālāk ar autobusu dotos uz pilsētu Ferrāru. Jāpiemin, ka Ferrari automašīnu ražotne neatrodas Ferrāras pilsētā, bet gan Maranello pilsētā, taču abi objekti atrodas vienā Itālijas provincē, kuru sauc Ferrāras province. Šoreiz mēs ar autobusu braucām caur daudz vairāk pilsētām nekā iepriekš, tāpēc es tās varēju daudz rūpīgāk aplūkot. Vidusmēra Itālijas pilsētās senais mijas ar moderno, un katrā pilsētā var redzēt vecas ķieģeļu mājas, kurām blakus ir uzcelta jauna ofisu ēka. Braucot cauri vairākām šādām pilsētām, es īsti nevarēju saprast, kur pilsēta sākas un kur beidzas, jo lauki nomaina pilsētu pakāpeniski, un katras pilsētas apkārtnē ir liels daudzums privātmāju. Savukārt itāļu lauki ir ļoti apdzīvoti ar vairākām privātmājām, fermām, ražotnēm un labības laukiem, kas liecina par augstu valsts attīstības līmeni.

Pēc stundu ilga brauciena mēs nonācām Ferrārā. Itāļi Ferrāru slavēja kā ļoti senu un skaistu pilsētu, un nevarēja nepiekrīst, jo pilsētā bija ļoti daudz ēku, kas saglabājušās no viduslaikiem un renesanses perioda. Ferrāras tūrisma centrā mums nolasīja lekciju par tūrisma jomu un par tūrisma iespējām Itālijā. Uzsvars šajā prezentācijā tika likts uz komunikāciju starp dažādām tautām un cilvēkiem. Mums teica, ka vissvarīgākais cilvēkam, kas strādā tūrisma jomā, ir valodu zināšanas, jo tūrisma pati būtība ir citu tautu un zemju apciemošana. Lekcijā arī tieca, ka Ferrāras provincei ir ļoti senas tradīcijas un labi saglabāties vēsturiskais mantojums, tāpēc tajai tūrisma jomā ir priekšrocības, taču katrā Eiropas valstī var atrast kaut ko ar ko pievilināt tūristus. Pēc lekcijas mēs pateicāmies par veltīto laiku, un mums izdalīja Ferrāras pilsētas kartes, lai mēs varētu vieglāk orientēties pilsētā.

Mūsu grupai tālāk bija ielānota ekskursija pa Ferraras vēsturisko centru, tāpēc mēs no tūrisma centra devāmies uz centra virzienu. Pa ceļam mēs apskatījāmies vairākas senas ēkas kuru iekšpagalmos bija iekārtoti krāšņi dārzi. Pirmais mūsu ekskursijas objekts bija Ferrāras cietoksnis, kuru visapkārt apjoza aizsargrāvis ar ūdeni. Cietoksnis no ārpuses izskatījās grandiozs, taču iekšpusē bija diezgan necils, ja neskaita dažus lielgabalus, tad no aizsardzības konstrukcijām tur nekas nebija saglabājies. Tālāk mūsu ekskursija turpinājās pa Ferrāras katedrāli, kura savos izmēros pat pārspēja cietoksni. Katedrāles iekšpusē bija daudz kristīgās ticības relikviju un ar dievkalpojumiem saistītu priekšmetu, tas ir krustu, fresku un skulptūru. Es jau iepriekš zināju, ka itāļi augstu vērtē kristīgo ticību, taču esot katedrālē es tam guvu apstiprinājumu. Pēc ekskursijas pa Ferrāru mēs ieturējām pusdienas Ferrāras universitātes ēdnīcā, kuras pārtikas sortiments daudz neatšķīrās no tā ko es jau biju ēdis iepriekšējās dienās. Kad mūsu grupa bija ieturējusi pusdienas, mums bija atlicis brīvais laiks, kuru es izvēlējos veltīt, lai vairāk iepazītu Ferrāru. Es pēc kartes, kuru man iedeva tūrisma centrā, devos apskatīt pilsētas parkus, kuri tomēr nebija parki bet gan kapsētas, jo itāļi ap savām kapsētām ceļ sienas un apkārt uztur zālāju, kas ir ļoti viegli sajaucams ar parku. Kad es teicu, ka latvieši kapsētas ierīko priežu silos, tad itāļi ļoti izbrīnījās, bet tā laikam ir viena no kultūru atšķirībām.

Pēc ekskursijas mēs tikāmies pisētas centrā, un tad ar autobusu atgriezāmies Cento, kur mūs sagaidīja viesģimenes.

5. Diena

Piektajā dienā mums nācās celties ļoti agru, jo šajā dienā bija ielānoti visvairāk pasākumi. Mums, kā iepriekšējās dienās vajadzēja tikties pie autobusa, ar kuru mēs tālāk braucām uz „Spallanzani” aroda skolu. Cik es sapratu no itāļu kolēģiem, tad aroda skola Itālijā ir tas pats, kas Latvijā arodskola vai tehnikums, kur jaunieši apgūst konkrētu profesiju. Tieši šī arodskola bija ar agrokultūras un lauksaimniecības novirzienu. Kamēr mēs braucām uz šo arodskolu es varēju vairāk no autobusa aplūkot Itāļu lauku ainavas un fermas, jo mēs tikpat kā nebraucām cauri nevienai lielai pilsētai.

Kad mēs nonācām arodskolā mēs pirmo devāmies apskatīt siera ražotni. Ekskursijas sākumā siera meistari mums parādīja šim Itālijas reģionam raksturīgo sieru –Parmezānas sieru. Viņi mums izrādīja vienu no siera noliktavām, kur arī vienam siera ritulim pārbaudīja kvalitāti. Kā viņi to darīja? Pavisam vienkārši pieredzējušākais siera taisītājs sita ar dzelzs āmuriņu pa siera rituli un vienlaikus klausījās. Ja siers ir gatavs, tad tas izdveš īpašu skaņu, kad pa to uzsit. Izvēlētais siera ritulis izrādījās gatavs un mums atļāva nedaudz nodegustēt parmezānas sieru. Šis siers ir sāļš un ciets, to parasti ēd kopā ar kādu dzērienu, es tik labi šī siera garšu neaprakstīšu, jo pats neesmu sieru pazinējs. Pēc tam mums parādījā pašu siera ražotni, tā atradās plašā telpā ar flīžu grīdu un divām lielām dzelzs balljām vidū. Mums nodemonstrēja parmezānas siera ražošanas procesu, taču tā kā mums to skaidroja angļu valodā, tad tik precīzi to neaprakstīšu. Procesa sākumā balljās iepilda pienu un karsē līdz noteiktai temperatūrai, tad tam pievieno izstrādājumu, kas pienam liek sarecēt, un iegūto masu maisa kādu laiku. Pēc maisīšanas balljas apakšā ir izveidojies kaut kas līdzīgs biezpienam, un to ceļ ārā un iepilda siera formās jeb veidnēs, kuras tālāk liek sālsūdenī lai tās sacietē. Šo visu procesu mums parādīja jau pieredzējuši siera meistari, kuri savu darbu veica ļoti ātri un apzinīgi, un, kā jau raksturīgi itāļiem, lielu uzmanību pievērsa kvalitātei.

Pēc siera ražotnes mēs devāmies apskatīt balzāmetiķa noliktavu. Balzāmetiķis ir vīna izstrādājums, kas atgādina biezu melnu balzamu, bet garšo pēc etiķa. Noliktavā mēs klausījāmies lekciju par balzāmetiķa vēsturi, no kuras es uzzināju, ka balzāmetiķis ir radies, kad Itālijā sievas mājas bēniņos noglabājušas mucu ar vīnu, par kuru laika gaitā aizmirst, rezultātā vīns nostāvējis tik ilgi kamēr pārtapis par etiķi, tāpēc arī balzāmetiķa noliktava, kurā mēs atradāmies, atradās mājas bēniņos. Faktiski balzāmetiķi arī gatavo pēc īpašas tehnikas turot vīnu ozolkoka mucās, parasti lai pagatavotu balzāmetiķi vīnu tur 12 gadus mucā, un tāpēc arī cena par litru īsta balzāmetiķa ir apmēram sešsimts eiro. Pēc lekcijas par balzāmetiķi mums nolasīja prezentāciju par „Spallanzani” arodskolu, kurā mums izskaidroja, ko skolā var apgūt un kādas programmas skola piedāvā. Šī skola piedāvā apgūt profesijas, kuras saistītas pārsvarā ar lauksaimniecību, tas ir dārznieks, lopkopis, siera meistars, vīna darītājs, bet bija arī universālas profesijas, kā piemēram, grāmatvedis vai mehāniķis. Kad mēs noklausījāmies lekciju mūs aicināja pusdienās uz arodskolas ēdnīcu, kur maltīti mums bija sagatavojuši studenti, kas apgūst pavārmākslu.

Pēc pusdienām mēs braucām atpakaļ uz Cento, taču diena nebija galā. Tā kā šis bija mūsu pēdējais vakars Itālijā, tad visi skolēni un skolotāji ieturēja kopējas vakariņas Cento vietējā picērijā. Pēc kopīgajām vakariņām mēs atgriezāmies katrs pie savām viesģimenēm.

6. Diena

Sestajā ceļojuma dienā, kas bija piektdiena, bija latviešu grupas pēdējā diena Itālijā, tāpēc mums nācās tikt pie vienas no Cento viesnīcām „White Palace”, kur mūs gaidīja mikroautobuss. Mani atveda mana viesģimene un pirms braukšanas mēs visi atvadījāmies viens no otra. Pie viesnīcas bija atbrauši visi latviešu apmaiņas skolēni ar savām viesģimenēm, un varēja redzēt, ka tikai pa sešām dienām mēs jau bijām labi sadraudzējušies ar mūsu Itāļu viesģimenēm, tāpēc atvadīties nebija viegli. Pēc atvadām un dažām fotogrāfijām ar mūsu viesģimeni mēs izbraucām virzienā uz Boloņas lidostu. Braucot uz lidostu, mēs apspriedām mūsu izjūtas un gūto pieredzi viesošanās laikā, un bija skaidrs, ka „lai gan mēs Itālijā bijām tikai sešas dienas, mēs guvām milzīgu pieredzi un izpratni gan par Itāliju, gan par pašiem itāļiem.

Boloņas lidostā mums nācās gaidīt lidmašīnu apmēram divas stundas, un es izvēlējos šo laiku pavadīt vienkārši sēžot uz krēsla un apdomājot pēdējās sešas dienas. Vislabāk no Boloņas lidostas es atceros spožo Itālijas sauli, pie kuras es nebiju pieradis. Tā kā lidostas ārējās sienas bija veidotas no stikla, tad Itālijas saule par sevi bieži atgādināja. Lidojums no Boloņas uz Frankfurti nebija ilgs, tas ilga apmēram pusotru stundu. Šajā lidojumā mēs atkal lidojām pāri Alpu kalniem, kuri sastāvēja no klintīm, smailiem apsnigušiem kalniem un šaurām ielejām, kurās bieži vien atradās kāds mazs ciems, šāds skats nekad neapnīk un vienmēr parsteidz.

Kad mēs ielidojām Frankfurtes lidostā pirmais, ar ko mēs sastapāmies bija milzīga cilvēku plūsma, jo Frankfurtes lidosta pati par sevi ir milzīga. Ar kartes palīdzību mēs atradām vārtus pie kuriem mums ir paredzēts izlidot uz Rīgu, taču līdz izlidošanai mums bija četras stundas, tāpēc tas bija brīvais laiks. Es brīvo laiku Frankfurtes lidostā pavadīju, izpētot lidostu, jo tā bija milzīga un mani interesēja, ko tajā var atrast. Pārsvārā tā bija kā jebkura cita lidosta ar vārtiem un „duty free” veikaliem tikai lielāka, taču bija arī tādas lietas, kas mazajām lidostām nav raksturīgas. Lai cilvēki spētu ātrāk pārvietoties lidostas taisnajos gaitēnos ir ierīkoti eskalatori, blakus parastajām labierīcībām ir piejamas publiskas dušas priekš cilvēkiem, kas lidostā pavada ilgu laiku. Dažos stūros ir ierīkoti galdi, kur lidostas apmeklētāji var bezmaksas padzert tēju vai kafiju un paņemt bezmaksas avīzes izdevumu. Es savu laiku kavēju pie viena no šiem galdiem, dzerot tēju un lasot vienu no „New York Times International” izdevumiem. Pārējo laiku es izlietoju lasot sociālo tīklu publikācijas savā telefonā, izmantojot lidostas bezmaksas Wi-Fi. Kad pienāca laiks iekāpt lidmašīnā, es jau jutos kā Latvijā, jo tā kā šī lidmašīna brauca uz Rīgu, tad tajā bija pārsvārā dzirdama latviešu valoda.

Rīgā mēs ielidojām neilgi pirms pusnakts, un pēc šī ceļojuma visi bijām ļoti noguruši. Pēc savu somu saņemšanas mēs atvadījāmies viens no otra un devāmies katrs uz savu pusi. Pirmā lieta, ko es sajutu, izejot no lidostas, bija spirdzinošais Latvijas gaiss, kas, ticat vai neticat, ir citādāks nekā citur Eiropā. Es biju priecīgs ka beidzot atgriezos Latvijā, un „lai gan ceļojums beidzās, atmiņas man par to vienmēr paliks. Es iesaku Itālijas un Vācijas skolām šo projektu turpināt, un varbūt tajā iesaistīt vēl skolas.

2.2.

Esot Itālijā es ievērojami pilnveidoju savas starpkultūru un valodas prasmes, jo, lai gan es iepriekš esmu bijis ārzemēs, man nekad iepriekš nebija iespēja kontaktēties un iepazīties ar citu zemju vienaudžiem. Itālijā es ar cilvēkiem kontaktējos tikai izmantojot angļu valodu, jo šo svešvalodu es vislabāk zinu un Itāļi to arī pārvalda, diemžēl pilnveidot manas angļu valodas prasmes es nevarēju, jo es šo valodu zināju labāk nekā itāļi vai vācieši. Toties es apguvu dažas elementāras frāzes un vārdus itāļu valodā, kā piemēram, „bongiorno” vai „grazie”. Itāļu valodu man apgūt nedaudz atvieglāja fakts, ka es jau iepriekš mācījos spāņu valodu, kurai ir vairākas līdzības ar itāļu valodu. Protams, pa sešām dienām es pārāk daudz no itāļu valodas neapguvu, taču esmu pārliecināts, ka, ja es paliktu Itālijā ilgāk, es iemācītos vairāk nekā tikai vārdus un dažas frāzes. Es arī apguvu nedaudz vācu valodas, no vācu apmaiņas skolēniem, kas tur bija. Iepriekš es vācu valodu zināju ļoti maz un saskarsmes ar to man nebija, tāpēc apmaiņas programmas laikā es guvu nelielu priekšstatu par šo valodu. Savukārt starpkultūru prasmes man tikpat kā nevajadzēja pilnveidot, jo itāļu un vācu skolēni no latviešu skolēniem īpaši neatšķiras, ja neskaita dažādās valodas. Tas ir noteikti tāpēc, ka mēs visi bijām skolēni no Eiropas Savienības valstīm.

Viena no lielākajām kultūru atšķirībām bija ēšanas paradumi, jo itāļi uzturā lietoja ļoti daudz kviešu miltu izstrādājumu, sieru un augļus, savukārt vācieši un es lielāku priekšroku devām gaļas produktiem. Iepriekš arī minēju, ka Itālijā ir ļoti skaista arhitektūra un gan ielas, gan parki ir ļoti sakopti. Es nezinu vai tas ir tāpēc, ka Itālijā ir augstāks dzīves līmenis nekā Latvijā, vai arī tas ir tāpēc ka Latvija atradās zem Padomju Savienības okupācijas, taču jāatzīst ka mājas, pagalmi, parki un vispār pilsētas tur ir skaistākas nekā Latvijā. Cento, blakus viesnīcai, atradās interesanta ēka ar dzelzs žogu tajai apkārtni, un izrādījās, ka tas ir policijas iecirknis. Itālijā policisti dzīvo visi vienā ēkā, un ap šo ēku parasti ir liels metāla žogs, jo, cik es dzirdēju, tas ir domāts lai pasargātu policijas darbiniekus galvenokārt no radikāļiem un teroristiem. Paši policisti gērbjas melni sarkanās uniformās, kuras izskatās it kā būtu septiņdesmit gadus vecas. Cento skola, kurā es viesojos no Latvijas skolām atšķīrās ar tās vecumu ar to ka katrā gaitenī atrodas stikla plaukti ar grāmatām, un itāļu skolniekiem viena mācību stunda ilgst vienu stundu nevis četrdesmit minūtes. Viesģimene, kura mani uzņēma, ar neko daudz neatšķīrās no latviešu ģimenēm. Ģimenes tēvs ir lauksaimnieks, māte mājsaimniece bet bērni katru dienu dodas uz skolu. Lielākā atšķirība bija tā, ka itāļu ģimenē visi kopā ēd vakariņas un brokastis, tā viņiem ir svarīga tradīcija, kas palīdz ģimenei satuvināties. Latvijā ģimenēm arī ir pieņemts ēst maltītes kopā, taču šī ir tradīcija, kuru daudzi ir aizmirsuši tajā skaitā arī es, jo man nekad nav laika, lai ēstu kopā ar ģimeni. Jāpiemin arī fakts, ka itāļiem ļoti svarīga ir katoļu baznīca, kas arī mēģina saglabāt ģimenes vērtības.

Itālijai ir savas atšķirības no Latvijas, un pagaidām Itālija vairās jīmās ir priekšā Latvijai, taču tas nozīmē, ka Latvijas jaunatnei ir jāmācās no citu Eiropas Savienības valstu pieredzes, lai mēs ar jaunām zināšanām spētu padarīt savu valsti labāku.

Kopsavilkums

Šī gada pavasarī man tika piedāvāta lieliska iespēja Eiropas Savienības programmas ietvaros apmeklēt Itāliju. Es sākumā šaubījos par savām izredzēm iekļūt programmā, taču izturēju atlasi, un biju viens no sešiem Latvijas skolēniem, kas devās sešu dienu apmaiņas programmā uz Itāliju.

Pilsēta, kurā mēs uzturējāmies šīs sešas dienas, bija Cento pilsēta, kas atrodas Itālijas ziemeļos Ferrāras provincē. Tur mūs uzņēma Itāļu skolēni savās ģimenēs, kuri arī piedalās apmaiņas programmā. Manā darbā es aprakstu savas prasmes un motivāciju, kādēļ es piedalos programmā, kā arī aprakstu, ko mūsu grupa darīja programmas laikā Itālijā. Kamēr mēs atradāmies Itālijā mēs pārsvarā apmeklējām uzņēmumus, kur tie mums izskaidroja savas biznesa stratēģijas un skatījumu uz mūsdienu ekonomisko situāciju. Šajos uzņēmumos es īpašu uzmanību pievēršu tam, kā tie ražo savu produkciju un kāda ir to mārketinga stratēģija, jo šī programma ir orientēta uz karjeras izglītību. Manā darbā tiek aprakstīts, kādus uzņēmumus mēs apmeklējām un ko es jaunu uzzināju no tiem. Protams, es arī iekļāvu informāciju par Itāļu kultūras īpatnībām un atšķirībām.

Itālijā pavadītais laiks man bija ļoti nozīmīgs, jo es ieguvu jaunas zināšanas ne tikai par uzņēmējdarbību, bet arī par itāļu kultūru. Kā arī es pilnveidoju savas komunikācijas prasmes, angļu valodas zināšanas un starpkultūru saskarsmes spējas, un ceru, ka šī pieredze man noderēs nākotnē.

Abstract (In English)

This spring I had a great opportunity to visit Italy by being a part of a European Union exchange program. At first I doubt my chances of getting in the program, but I passed the qualifications needed for the program, and I was one of the six students that went to Italy.

The town where we stayed for six days was Cento, a town in North Italy in the Ferrara province. There we were hosted by the Italian students and their families, who were also participating in the program. In my work I describe my skills and my motivation why I participated in the program, and I also what did our group do while staying in Italy. While we were in Italy we mostly visited companies and firms, where they explained us their business strategies and their view on the economic situation. While I was in these companies I paid attention on how they produce their product and what are their marketing strategies, because this program is oriented on career possibilities. In my work I describe what kind of companies I visited and what did I learn from them. Of course I also included information about the Italian culture and their differences from Latvia.

The time I spent in Italy was very important to me, because I learned new things about business, economics and the Italian culture. I also improved my communication skills, English language skills and my ability to interact with different cultures, and I hope that this experience will be useful for me in the future.